

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2010-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou J., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J. R., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu a na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 53/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu a na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 53/2009.

Sťažovateľ uviedol, že sa ako veriteľ návrhom z 21. októbra 2009 domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka – obchodnej spoločnosti M, s. r. o. v likvidácii, B. (ďalej len „dlžník“), za ktorú ako likvidátor koná spoločnosť B., k. s., B. Sťažovateľ k návrhu pripojil potrebné listiny preukazujúce jeho splatnú a vykonateľnú pohľadávku. Aj napriek uvedenému okresný súd návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka rozhodnutím z 10. novembra 2009 odmietol. Okresný súd v odôvodnení konštatoval, že hoci sťažovateľ preukázal vznik svojej pohľadávky a doložil ju príslušnými listinami a rovnako doložil a preukázal aj pohľadávku ďalšieho veriteľa, návrh smeruje proti neexistujúcemu subjektu, pretože dlžník, ktorý je právnickou osobou – obchodnou spoločnosťou, už bol vymazaný z obchodného registra na základe právoplatného uznesenia o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku.

Sťažovateľ namieta, že ako veriteľ dlžníka podal návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a splnil všetky formálne a obsahové náležitosti vyžadované zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) na podanie takéhoto návrhu. Návrh smeroval proti subjektu, na majetok ktorého predtým súd povolil dodatočnú likvidáciu, a okresný súd mal podľa názoru sťažovateľa vecne prerokovať jeho návrh, začať konkurzné konanie na majetok dlžníka a následne zároveň aj vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka. Okresný súd však návrh sťažovateľa odmietol z dôvodu, že podľa jeho názoru smeruje proti „*non – subjektu*“, t. j. proti spoločnosti, ktorá bola vymazaná z obchodného registra, a teda nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, t. j. nemá právnu subjektivitu.

Sťažovateľ je toho názoru, že arbitrárnym postupom a rozhodnutím okresný súd zasiahol do jeho materiálnych práv (vlastniť majetok) a do práva na súdnu ochranu.

Okresný súd extenzívne a svojvoľne aplikoval právny predpis, čím porušil základné práva sťažovateľa.

Z napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že tento vôbec nebral do úvahy povolenie dodatočnej likvidácie na majetok dlžníka rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 36 Exre 873/2009 zo 6. mája 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. júna 2009, a vôbec nebral do úvahy ustanovenie § 75a Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

Okresný súd sa uspokojil len so stručným konštatovaním, že výmazom z obchodného registra dlžník stratil právnu subjektivitu, a teda nie je voči nemu možné vymáhať nároky. Vôbec neskúmal citované ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré v prípade dodatočnej likvidácie výslovne priznáva veriteľovi právo uplatniť pohľadávku v rozsahu, v akom nebola uspokojená. Ustanovenie § 75a Obchodného zákonníka je vo vzťahu k zákonu o konkurze všeobecným právnym predpisom, ktorý umožňuje, aby veritelia v prípade povolenia dodatočnej likvidácie majetku dlžníka uplatnili voči dlžníkovi pohľadávku v rozsahu, v ktorom nebola uspokojená. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo uplatniť pohľadávku v neuspokojenom rozsahu, pričom spôsoby uplatnenia ďalej nešpecifikuje. Nie je preto vylúčené, aby veriteľ akýmkoľvek spôsobom, ktorý zákon nezakazuje, resp. akýmkoľvek spôsobom a postupom upraveným zákonom, v danom prípade postupom podľa zákona o konkurze, uplatnil voči dlžníkovi svoju pohľadávku v neuspokojenom rozsahu.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd tým, že vyložil § 12 ods. 1 zákona o konkurze tak, že návrh nespĺňa všeobecné náležitosti, pretože smeruje voči neexistujúcemu subjektu bez právnej subjektivity, vlastne určil, že sťažovateľ nie je oprávnený uplatniť svoju pohľadávku spôsobom a v rozsahu uvedenom v § 75a Obchodného zákonníka. Takýto výklad však vôbec nezodpovedá zákonnej dikcii (gramatickému výkladu) ustanovenia § 12 ods. 1 zákona o konkurze a § 75a Obchodného zákonníka. Rovnako nekorešponduje ani úmyslu zákonodarcu priznať veriteľom oprávnenie uplatniť svoje pohľadávky voči

dlžníkovi v prípade povolenia dodatočnej likvidácie. Ak by totiž zákonodarca mal v úmysle vylúčiť aplikáciu ustanovení zákona o konkurze, resp. uplatnenie pohľadávky spôsobom upraveným v zákone o konkurze na prípady dodatočnej likvidácie, bol by to celkom určite uviedol v samotnom zákone o konkurze, prípadne v Obchodnom zákonníku odkazom na príslušný právny predpis.

Obchodný zákonník v § 75a in fine výslovne uvádza, že pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené. Zákonodarca mal celkom iste za cieľ navodiť situáciu, aby sa povolením dodatočnej likvidácie:

- a) obnovili pohľadávky veriteľov,
- b) tieto mohli uplatniť v neuspokojenom rozsahu.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že zákonodarca pritom celkom zrejme sledoval situáciu, aby sa tieto pohľadávky mohli uplatniť predovšetkým (nie však výlučne) v dodatočnej likvidácii. Na druhej strane, ak však došlo ex lége k obnoveniu pohľadávky veriteľa, ktorá nebola uspokojená, znamená to nepochybne aj obnovenie právnej subjektivity dlžníka, pretože subjektívne právo a povinnosť sú nevyhnutne a neoddeliteľne späté s existenciou jeho nositeľa.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že nie je úlohou ústavného súdu naprávať skutkové a právne omyly všeobecných súdov. Pokiaľ však ide o omyl natoľko zjavný a závažný, že sa ním zakladá interpretačná svojvôľa, ktorej dôsledkom je zároveň zásah do základných práv účastníka konania, je nepochybné, že dochádza k takému zásahu, ktorý vyžaduje ústavnú korekciu. V danom prípade skutkové okolnosti nepripúšťajú iný výklad, ako ten, že sťažovateľ bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a že návrh smeroval proti subjektu, ktorý mal na základe rozhodnutia súdu o povolení dodatočnej likvidácie riadnu a úplnú právnu subjektivitu, a teda aj spôsobilosť byť účastníkom konkurzného konania. Okresný súd teda mal podľa názoru sťažovateľa návrh prerokovať a rozhodnúť v konečnom dôsledku o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol :

„1. Základné práva spoločnosti I., s. r. o. so sídlom B., IČO:... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, právo na prejednanie jej záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 53/2009 porušené boli.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K 53/2009 zo dňa 10. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť spoločnosti I., s. r. o. čiastku 5.000,- EUR ako finančné zadosťučinenie, a to v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť spoločnosti I., s. r. o. trovy právneho zastúpenia k rukám jej právneho zástupcu, a to v lehote 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 124/03, IV. ÚS 180/09).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv arbitrárnym rozhodnutím okresného súdu o odmietnutí jeho návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ktorá bola 26. apríla 2008 pred podaním návrhu sťažovateľa (23. októbra 2009) vymazaná z obchodného registra, a to na základe uznesenia okresného súdu č. k. 4 K 16/2007-273 z 30. júla 2007 právoplatného od 1. apríla 2008, ktorým bolo zastavené predchádzajúce konkurzné konanie pre nedostatok majetku dlžníka. Podľa sťažovateľa sa okresný súd v napádanom uznesení sp. zn. 2 K 53/2009 z 10. novembra 2009 nevysporiadal ústavne konformným spôsobom s právne významnou skutočnosťou spočívajúcou v nariadení dodatočnej likvidácie majetku dlžníka uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Exre 873/2009 zo 6. mája 2009. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd ustanovenie § 75a Obchodného zákonníka pri právnom posúdení jeho návrhu na vyhlásenie konkurzu opomenul aj napriek tomu, že bolo pre právne posúdenie v danom prípade relevantné, alebo ho aplikoval arbitrárnym spôsobom obdobne, ako aj príslušné ustanovenia zákona o konkurze.

Podľa § 1 zákona o konkurze tento zákon upravuje riešenie úpadku dlžníka speňaním majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne; zákon upravuje aj riešenie hroziaceho úpadku dlžníka a oddĺženie fyzickej osoby.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o konkurze návrh na vyhlásenie konkurzu sa podáva na príslušnom súde. Návrh na vyhlásenie konkurzu môže podať dlžník, veriteľ, likvidátor dlžníka alebo iná osoba, ak to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o konkurze ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania. Inak návrh na vyhlásenie konkurzu v rovnakej lehote uznesením odmietne. Uznesenie o začatí konkurzného konania alebo uznesenie o odmietnutí návrhu súd doručí navrhovateľovi; uznesenie o odmietnutí návrhu súd nezverejňuje v Obchodnom vestníku.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o konkurze účastníkmi konkurzného konania sú dlžník (úpadca), navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky.

Podľa § 196 zákona o konkurze ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 75a Obchodného zákonníka ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu, bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii. Pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

Podľa § 107 ods. 4 OSP ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Z uvedeného vyplýva, že pri primeranom použití ustanovení Občianskeho súdneho poriadku okresný súd správne rozhodol, keď návrh veriteľa z 23. októbra 2009

na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka uznesením sp. zn. 2 K 53/2009 z 10. novembra 2009 odmietol.

Podľa § 73 Obchodného zákonníka likvidátor oznámi vstup spoločnosti do likvidácie všetkým známym veriteľom. Zároveň je povinný zverejniť, že spoločnosť vstúpila do likvidácie s výzvou, aby veritelia spoločnosti a iné osoby a orgány, ktoré sú tým dotknuté, prihlásili svoje pohľadávky, prípadne iné práva v lehote, ktorá nesmie byť kratšia než tri mesiace.

Podľa § 72 ods. 1 Obchodného zákonníka likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavierať len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov.

Podľa § 72 ods. 2 Obchodného zákonníka ak likvidátor zistí predĺženie likvidovanej spoločnosti, podá bez zbytočného odkladu návrh na vyhlásenie konkurzu.

Účelom likvidácie je usporiadanie majetku obchodnej spoločnosti v súvislosti s jej zánikom bez právneho nástupcu tak, aby boli uspokojení veritelia spoločnosti a zostávajúci majetok (likvidačný zostatok) sa rozdelil spoločníkom. Právna úprava tohto inštitútu obsiahnutá v § 70 až § 75 Obchodného zákonníka bola doplnená o ustanovenie § 75a v platnom znení prostredníctvom zákona č. 500/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 500/2001 Z. z.“), a zákona č. 432/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a menia a dopĺňajú sa niektoré ďalšie zákony (ďalej len „zákon č. 432/2004 Z. z.“).

Zákonom č. 500/2001 Z. z. boli s účinnosťou od 1. januára 2002 ustanovenia Obchodného zákonníka doplnené o § 75a v tomto znení: „Ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu, bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z

vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii.“ Podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu bolo úmyslom predkladateľa návrhu zákona usporiadanie majetku zaniknutej obchodnej spoločnosti aj v prípade „*opomenutia alebo nezahrnutia majetku likvidátorom z iného neúmyselného dôvodu*“. V dôvodovej správe sa uvádza: „*Ak sa neskôr, tzn. po ukončení likvidácie a výmaze spoločnosti objaví majetok, súd v návrhovom konaní rozhoduje o dodatočnej likvidácii majetku (hoci už neexistujúcej) spoločnosti. Na návrh sú legitimovaní bývalý štatutárny orgán alebo bývalý spoločník (spoločníci), bývalí veritelia alebo tiež bývalí dlžníci. Svoju procesnú legitimáciu musia po uplynutí určitého času preukázať.*“

Zákonom č. 432/2004 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. októbra 2004 ustanovenie § 75a Obchodného zákonníka doplnené o vetu: „Pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.“ Podľa dôvodovej správy: «*Navrhovanou zmenou sa objasňuje rozpor vyvolaný samotnou právnou podstatou dodatočnej likvidácie. V dodatočnej likvidácii ide o vyporiadanie dodatočne objaveného majetku zaniknutého subjektu, ktorý nemá právnych nástupcov (spoločnosť zanikla výmazom z obchodného registra). V súlade s teóriou občianskeho práva platí, že zánik povinného subjektu je jedným z dôvodov zániku záväzku. Po dodatočnom objavení majetku, ktorý patril zaniknutej spoločnosti, sa javí ako potrebné preklenúť doteraz existujúcu medzeru v právnej úprave formou „znovuoživenia“ pohľadávok zaniknutej spoločnosti v tej výške, v akej neboli uspokojené.*»

Z citovaných zdrojov je zrejmé, že tzv. „dodatočná likvidácia“ je koncipovaná v rámci inštitútu likvidácie spoločnosti, o čom svedčí aj systematické zaradenie ustanovenia § 75a Obchodného zákonníka. Jej zmyslom má byť naplnenie účelu likvidácie v prípade opomenutia časti majetku zrušenej spoločnosti v likvidácii alebo dodatočného objavenia majetku zaniknutej spoločnosti. Zákonodarca však nezamýšľal spojiť s nariadením

likvidácie právny účinok spočívajúci v obnovení právnej subjektivity už neexistujúcej spoločnosti. V prípade dodatočnej likvidácie ide „o vyporiadanie dodatočne objaveného majetku zaniknutého subjektu, ktorý nemá právnych nástupcov“, pričom subjektom, ktorý je povinný uspokojiť z tohto majetku pohľadávky veriteľov zaniknutej spoločnosti v rozsahu ustanovenom § 75a Obchodného zákonníka, je súdom vymenovaný likvidátor. Ten je v tomto smere zároveň pasívne legitimovaným subjektom plniacim povinnosti a uplatňujúcim práva z úradnej povinnosti.

Zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom, bez právneho nástupcu vylučuje možnosť veriteľa podať návrh na vyhlásenie konkurzu na jej majetok. Tak, ako je uvedená právna skutočnosť svedčiaca účastníkovi v súdnom konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku dôvodom na obligatórne zastavenie konania, tak v prípade rozhodovania o návrhu na vyhlásenie konkurzu je dôvodom na odmietnutie takého návrhu, pretože dlžník je vždy účastníkom konkurzného konania. Takýto návrh je okrem iného v zmysle § 11 ods. 2 zákona o konkurze veriteľ oprávnený podať v prípade platobnej neschopnosti dlžníka. Splnenie tejto podmienky nevyhnutne predpokladá existenciu dlžníka. Naopak, v prípade likvidácie spoločnosti má likvidátor povinnosť podať bez zbytočného odkladu návrh na vyhlásenie konkurzu, pokiaľ zistí predĺženie majetku likvidovanej spoločnosti (§ 72 ods. 2 Obchodného zákonníka). Z ustanovenia § 75a Obchodného zákonníka pritom okrem iného vyplýva, že na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii.

Ústavný súd vzhľadom na už uvedené skutočnosti dospel k záveru, že hoci odôvodnenie sťažnosťou napádaného rozhodnutia okresného súdu z 10. novembra 2009 je síce stručné a príliš všeobecné, ale jeho účinky vzhľadom na okolnosti daného prípadu nepredstavujú zásah do sťažovateľom označených práv zaručených v ústave a dohovore. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ stále môže domáhať, avšak zákonom ustanoveným postupom, t. j. v rámci prebiehajúcej dodatočnej likvidácie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2010